

Fatih Terzioğlu

Doğum tarihi:

03.11.1980

Vefat tarihi:

23.08.2020

Vefat sebebi:

Cezaevinde Mide Kanseri

Mesleği:

Yönetmen

'Her akşam iş dönüşü seni balkonda beklemek ne güzel şeydi'

YA ZI Esra Terzioğlu
Eşi

Eşim Fatih Terzioğlu, 5 yaşında annesini, 9 yaşında babasını kaybetmiş, abisinin desteğiyle okuyup yönetmen olmuştur. Mutlu bir evliliği ve iki yavrusu vardı. Ta ki 15 Temmuz'a kadar. O gün işten çıkarıldı. 2 yıl garsonluk yaptı. Daha sonra 24 Eylül 2018'de gece saat 03'te evi basılarak çocuklarının gözü önünde alınıp götürüldü tutuklandı. 6 yıl 3 ay hüküm giydi. Cezaevinde kahrından mide kanseri oldu. Son bir buçuk ay kalana kadar ısrarla AKP rejiminin yargıçları tarafından tahliye edilmedi. Tahliye edildiğinde ise artık çok geçti. 23 Ağustos 2020'de vefat ettiğinde henüz 40 yaşındaydı.

Fatih'im, canım benim!

Seni o kadar çok özledim ki. 2 yıl aradan sonra yine sana mektup yazıyorum ama bu defa babama yazdıklarım gibi, yollamayacağımı bile bile yazıyorum. Ben hep böyle babama yazardım sen de biliyorsun. Sen üzülürdün, ben seni mutlu edemiyordum derdin. Bir gün sana yazmak hiç aklıma gelmezdi. Yine yüreğimin yangını söndüremediğim bir gece saat 04.20. Ben yine uyumuyorum, dinlediğim bütün şarkılar seni anlatıyor sanki. Gözümde hep, her akşam iş dönüşü seni balkonda bekleyişimiz var. Ne güzel bir şeydi o. Sen bahçenin köşesinde görününce site aydınlanırdı sanki.

SENİN TATİL GÜNLERİNDE EVDE KALIŞIN BİZE BAYRAM OLURDU

Çocuklar her gün aynı heyecanla 'Babaaaa' diye bağırırdı. Sanki aylarca görmemişler gibi, eve her girişinde yüzünde tebessüm ve benim dilimde aynı söz "Kahramanımız geldi." Her sarılıştta aynı dua: "Rabbim beni bu kokudan mahrum etme" mahrum olacağımı bilmiş gibi.

Senin repo (tatil) günlerin evde bayram gibi olurdu, hiçbir yere gitmesek de evimiz Cennet gibiydi. Bazen seni sete ziyarete gelirdik. Son zamanlarda da dönerciye ziyarete gelirdik. Bizi gördüğündeki sevincin dünyalara bedeldi, iş arası bir çay molası dünyalara bedeldi. Bizim mütevazı ama sıcacık bir ailemiz vardı. Sonra bir gece aldılar seni bizden, dünyamı yıkıldı, yine kaybettim. Bu yürek bir kayba daha dayanamaz sanıyordum, dayandım. Başka şansım yoktu; iki küçük kalp, iki çift göz vardı mutlu etmem

gerekten. Dayandım, çünkü inancım vardı. Bir gün gelecektin. Geldin ama hastaydın.

Seni evin önünde arabadan indirirken Büşra, bütün arkadaşlarını toplamış "Bakın bu benim babam." diyordu. Sen hiçbir şey göreceksin halde değildin. Olsun, yine de bizimleydin, elini tutuyor, kokunu duyuyor, güzel gözlerine bakıyorduk. Doktorlar iyileşmeyecek dedikçe ben inanmadım. Hastanede kan kusmaya başladın. Seni yoğun bakıma götürürlerken hasta bakıcı 'Vedalaş' dedi, ben anlamadım. İki sene bekledim, bir hafta daha beklerim dedim, yeter ki o iyileşsin. Meğer biliyormuş kadın o gidişin dönüşü olmadığını. Hastaneden aradılar, kalbi durdu dediler; ne kadar da kolay dediler. Bitti mi yani, bu kadar mı, benim ümitlerim, hayallerim, dualarım işe yaramadı mı? Sen dünya hayatına son verirken yan bölümde bir bebek doğdu. Bu dünya nasıl bir yer Allah'ım! Birilerinin ciğeri yanarken birileri gülüyor. Senden sonrası koskoca bir boşluk Fatih'im. Artık anlatmaya değer bir şey yok, hiçbir şey o boşluğu doldurmuyor. Hepimizin ortak duası "Dünya sürgünümüz erken bitsin, ötelede yine bir aile olabilelim."

Seni hep seven, çok seven eşin Esra...

